

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο III

Abbaye des Gardiens ~ Επαρχία Auvergne ~ Κεντρική Γαλλία

~Το Αββαείο Gardiens ήταν ένα περιτειχισμένο μοναστήρι πάνω σε έναν μεγάλο πετρώδη λόφο που υψωνόταν από πάνω

τα αδάμαστα εδάφη της κεντρικής Γαλλίας. Κάτω από το Αββαείο, ένας περίτεχνος λαβύρινθος από κατακόμβες έστριβε στα έγκατα του λόφου. Ο μοναχός Ιβάν Γκόγκου, ο μεγαλύτερος από τους αδελφούς ζητιάνους του Γκαρντιέν, είχε αναλάβει την ευθύνη για τις κατακόμβες με την άφιξη του στο Αββαείο περισσότερο από μια δεκαετία πριν. Και σε αυτό το χρονικό διάστημα ο τεράστιος τάφος είχε γίνει ένα είδος πέτρινης μετάνοιας που βάραινε την καρδιά του. Η χοντρή ρόμπα του ψιθύριζε στα υφαντά περάσματα καθώς βιαζόταν, διατηρώντας πάντα την ευθεία και κατεβαίνοντας συνεχώς. Οι περισσότεροι μοναχοί σπάνια τολμούσαν να φτάσουν σε τόσο μεγάλα βάθη - η αραιή σειρά από ξερούς δάδες σφηνωμένους στους πέτρινους τοίχους αποκάλυπτε στοιχεία μη προηγούμενης χρήσης. Το κατηφορικό πέρασμα δεν είχε διακλαδούμενα αγγεία και η κοίλη αρτηρία βυθιζόταν στη γη σαν κάποιος δρόμος με μαύρες τούβλες προς την Κόλαση.

Τα κροτάλισμα των ποδιών των σανδαλιών του Ιβάν έπεσαν κάτω, καθώς καμία άλλη ηχώ από αυτά δεν αντηχούσε στους τραχείς, λαξευτούς από πέτρα τοίχους. Καθώς συνέχιζε να κατεβαίνει, ο αέρας έγινε πυκνά κρύος και μπαγατίκος - η έντονη γεύση της σκουριάς του σιδήρου και της υγρής πέτρας κρέμονταν βαριά στο

το διαρκώς κατηφορικό πέρασμα. Οι σφιχτοί πέτρινοι τοίχοι συνέρρεαν όλο και περισσότερο γύρω τους καθώς το μονοπάτι γινόταν απότομο και στένευε. Ο φακός του αποκάλυπτε περισσότερο από το πλέον βρεγμένο δάπεδο του διαδρόμου, καλυμμένο με υγρασία. Με έναν φακό στο ένα χέρι και τα άλλα δάχτυλά του να σέρνονται στον απέναντι τοίχο, ο Ιβάν επιβράδυνε την προέλασή του σε μια προσεκτική και σκόπιμη σειρά από διαρκώς μικρότερα βήματα για να αποφύγει να γλιστρήσει στο λαμπερό γρανιτένιο μονοπάτι.

Ο μοναδικός σκοπός της καταδυτικής σήραγγας ήταν να αντλεί νερό από μια υπόγεια πηγή γλυκού νερού και να παρέχει άφθονο και καθαρό νερό στις κατακόμβες της Μονής για ακόμη και... τις πιο απαιτητικές οινοποιητικές εποχές. Για τον σκοπό αυτό, και εξαιρετικά βαθιά κάτω από την ηλιόλουστη πλαγιά του λόφου, η σήραγγα κατέληγε σε μια ανοιχτή και σπηλαιώδη κοιλότητα από ακανόνιστες πέτρες και λείες επιφάνειες φθαρμένες από αιώνες φυσικής διάβρωσης. Τελικά, η διαδρομή του φακού δεν βρήκε τίποτα να φωτίσει. Οι μοναχοί Gardiens ονόμαζαν αυτό το σκοτεινό και απομακρυσμένο μέρος, την Τρύπα του Πηγαδιού. Μια βαθιά τάφος με πέτρες χώριζε την κοιλότητα, διοχετεύοντας μια ορμητική αλλά σιωπηλή υπόγεια πηγή.

Από το σκοτάδι της Τρύπας του Πηγαδιού, ένα κλαψούρισμα αντηχούσε στο τούνελ. Η φωνή ήταν παιδική και όμως, η στοιχειωμένη κραυγή θρηνούσε τον πόνο μιας ζωής γεμάτης δυστυχία. Άλλος ένας λυγμός ξέσπασε, αλλά τελικά πνίχτηκε, σαν η θλίψη και η υπερηφάνεια να πολεμούν αδιάκοπα μέσα σε ένα βασανισμένο και αξιολύπητο στήθος. Λαχανιασμένες ανάσες ακολούθησαν τους πνιγμένους λυγμούς, μετά σιωπή - και μετά ένα άλλο ξέσπασμα θλίψης. Ο κύκλος επαναλήφθηκε, αντηχώντας στο σκοτάδι. Ήταν ο θρήνος ενός ηττημένου βασιλιά και το θρήνο μιας θλιμμένης χήρας, όλα συνυφασμένα σε ένα.

"Λάζαρος;"

Το κλάμα σταμάτησε.

«Λάζαρε; Είσαι εκεί;»

« Είμαι... είμαι εδώ, μοναχέ. Γεμίζω τον κουβά. »

Το βαθύ σκοτάδι παραδόθηκε στο φως ενός πυρσού που έτριζε και κρατούσε ο μοναχός καθώς έμπαινε στο κοίλωμα. Ήταν ψηλός, με φαρδιά πλάτη και βαθύ στήθος, και η θλίψη στο Τα βαθιά μπλε μάτια του έκρυσαν το χαρούμενο χαμόγελο στα χείλη του. Η περιποιημένη ασημένια μπούκλα, που στόλιζε το κεφάλι του σαν το πεσμένο φωτοστέφανο ενός Αγγέλου, συμπλήρωνε την καθαρή και πυκνή, χρωματιστή γενειάδα του. Ένα σοβαρά καμπουρωμένο αγόρι σηκώθηκε από την πηγή, με έναν γεμάτο κουβά νερό στα πόδια του. Φορούσε μια παρόμοια ρόμπα από χοντρό ύφασμα με τον μοναχό, ωστόσο, με μια βαθιά κουκούλα τραβηγμένη πάνω από το κεφάλι του. Μια μάσκα - ένα κάλυμμα προσώπου από το ίδιο ύφασμα κάλυπτε το πρόσωπο του παιδιού. Υπήρχαν δύο κυκλικές τρύπες εκεί που θα μπορούσαν να υπήρχαν μάτια, και ένα μικρό κομμάτι υφάσματος κάλυπτε το στόμα. Το βρώμικο κάλυμμα έμοιαζε με τη μάσκα ενός λεπρού με το κάλυμμα ενός μοναχού τυλιγμένο γύρω της. Το αγόρι ήταν μαθητευόμενος, όμως τα καταλύματά του δεν ήταν πάνω από το έδαφος, όπως αυτά της άλλης Μονής.

ιππότες. Αντίθετα, ο Λάζαρος ζούσε κάτω από το αβαείο, μέσα στις κατακόμβες, σε ένα γραφικό δωμάτιο που του είχε ορίσει ο μοναχός Ιβάν, γεμάτο με ένα αγενές κρεβάτι και χοντρές κουβέρτες. Αν και ήταν δεκατριών ετών, το μικρό του ανάστημα και τα λεπτά του άκρα τον έκαναν να φαίνεται πολύ νεότερος. Άγνωστος σε όλους τους κατοίκους του αβαείου, εκτός από τον ίδιο και τους μοναχούς Ιβάν και Οντίνο, ο Λάζαρος ήταν ένας Γκόγκου - το παράνομο παιδί του Ιβάν Γκόγκου.

«Τι σε βασανίζει, γιε μου;»

«Τίποτα, κύριε. Έχω το νερό τώρα.»

«Κλαίς, Λάζαρε;» Το αγόρι πίεσε τα δάχτυλά του στο πρόσωπό του και το ύφασμα κάτω από τα μάτια του σκούρισε από την υγρασία.

«Η κουκούλα γλιστράει και δεν μπορώ να δω. Γυρίζω το κεφάλι μου και γλιστράει. Ανοίγω το στόμα μου και γλιστράει. Κοιμάμαι και γλιστράει. Φθείρει τα αυτιά μου και τα κορδόνια πιάνουν τα μαλλιά μου.»

«Τότε πρέπει να σου φτιάξουμε μια καινούργια κουκούλα. Θα διπλασιάσω τις προσπάθειές μου και θα την κάνω άνετη. Θα ήθελες μια καινούργια κουκούλα;»

«Αυτή η κουκούλα μυρίζει άσχημα. Δεν θα πλυθεί πια. Ξέρω πώς να κάνω την επόμενη καλύτερη, μοναχέ. Μπορώ να σου δείξω.»

«Τότε θα το κάνεις. Μπορείς να με βοηθήσεις να φτιάξω το επόμενο.» Ο Ιβάν έσκυψε και, με το ελεύθερο χέρι του, αγκάλιασε τον Λάζαρο.

«Έχω μια έκπληξη για σένα, γιε μου.»

"Τι είναι αυτό;"

«Ανακάλυψα ένα χειρόγραφο με ζώα στο σκριπτόριο.»

«Με πουλιά;»

«Ναι, το έργο είναι γεμάτο με φύλλα που παραπέμπουν σε πουλιά — μάλιστα, με πολύχρωμους πίνακες που τα απεικονίζουν.»

«Μπορώ να το δω απόψε, μοναχέ;»

«Ναι, θα σου το φέρω. Είναι καινούργιο—από το Παρίσι! Ωστόσο, πρέπει να το επιστρέψω νωρίς με το πρώτο φως της ημέρας, μήπως οι άλλοι το ανακαλύψουν ότι έλειπε. Μπορεί να έχεις το βιβλίο απόψε, αλλά πρώτα πρέπει να το καθαρίσουμε.»

Για λίγο, ο Λάζαρος δεν είπε τίποτα, και παρόλο που τα χαρακτηριστικά του ήταν κρυμμένα, μια σκεπτική ατμόσφαιρα τον κατέκλυσε — το καλυμμένο πρόσωπό του έστρεψε το βλέμμα του από λινάτσα στον μοναχό. Το φως του φακού έπιασε στοιχειωτικά όμορφα γαλάζια μάτια που κοίταζαν έξω από βρώμικες τρύπες από λινάτσα.

«Μαχαιέ, μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;»

«Παρακαλώ, κάντε το.»

«Θα γίνω άσχημος όταν μεγαλώσω;»

Ο Ιβάν ζήτησε την πλήρη προσοχή του, ακουμπώντας το χέρι του στον ώμο του αγοριού. «Άκουσέ με, γιε μου.»

Δεν είσαι άσχημη. Είσαι όμορφη. Δεν φοράς κουκούλα για να κρύψεις την ασχήμια. Εσύ φοράς την κουκούλα για να κρύψεις την ομορφιά σου από την ασχήμια. Η ασχήμια φοβάται την ομορφιά ως κακό

«φοβάται την αγνή καρδιά». Ο μοναχός σηκώθηκε απότομα και, αφού νουθέτησε το παιδί να μείνει, βγήκε από το κούφιο, με τον φακό στο χέρι. Σκοτάδι τύλιξε τη μικρή, σκυφτή φιγούρα. Μετά από μια στιγμή, προσεκτικά βήματα διατάραξαν τη σιωπή. Στο μαύρο κενό, ο Ιβάν βρήκε το αγόρι και κάθισε οκλαδόν μπροστά του.

«Άσε κάτω τον κουβά, γιε μου.»

Ο Ιβάν έψαξε το πάτωμα από κάτω του, βρήκε ένα βότσαλο και το κάλυψε με τη γροθιά του. Έκανε το ίδιο και με το άλλο του χέρι και μετά έδειξε και τα δύο κλειστά χέρια του στο αγόρι.

Ο Ιβάν σήκωσε το αριστερό του χέρι. «Τι έχω στο χέρι μου, Λάζαρε;»

«Μια πέτρα.»

Ο Ιβάν σήκωσε το δεξί του χέρι. «Και σε αυτό το χέρι;»

Ο Λάζαρος απάντησε: «Τίποτα».

«Μπορείς να είσαι σίγουρος, Λάζαρε;»

«Σε άκουσα να σηκώνεις μια πέτρα. Και μετά άκουσα ότι δεν το κάνεις.»

«Πιάσε την πέτρα», είπε ξαφνικά ο Ιβάν, πετώντας την στον αέρα. Στο σκοτάδι, άκουγε το βότσαλο να κροταλίζει στο πάτωμα. Δεν το έκανε.

«Πες μου, σε παρακαλώ, τι κρατάς, γιε μου;»

«Η πέτρα.»

«Και γιατί να είναι στο χέρι σου, Λάζαρε;»

«Διέταξες να το πιάσω.»

«Αυτό που έπιασες ήταν κάτι περισσότερο από μια πέτρα.»

«Πώς είναι περισσότερο;»

«Είναι ένας εξομολογητής της αλήθειας. Τώρα, πέταξέ μου την πέτρα.» Ο Ιβάν ένωσε ένα μικρό χέρι στο δικό του και τραβήχτηκε μακριά. «Όχι, γιε μου. Πέταξέ μου την πέτρα, όπως ακριβώς την πέταξα εγώ σε εσένα.» Ο Λάζαρος πέταξε υπάκουα την πέτρα. Ακούστηκε ένα κουδούνισμα καθώς το βότσαλο χτύπησε στο πάτωμα.

«Συγχώρεσέ με, μοναχέ. Πρέπει να το πετάξω ξανά.»

«Όχι. Μείνε σιωπηλός, γιε μου—άκου. Γιατί δεν έπιασα την πέτρα;»

«Δεν μπορείς να δεις χωρίς φως.»

«Πράγματι. Τώρα, ποια αλήθεια μας είπε η πέτρα;»

«Δεν μπορεί να μιλήσει, μοναχέ.» Υπήρχε μια υποψία διασκέδασης στη φωνή του παιδιού.

«Κι όμως, μίλησε κιόλας! Όταν έπιασες την πέτρα, εκεί που εγώ δεν έπιασα, η πέτρα ομολόγησε σε όλο τον κόσμο ότι είσαι πράγματι όμορφος. Κατάλαβες το νόημά μου, γιε μου;»

«Ναι», είπε αργά το αγόρι.

«Εσύ;»

«Ναι, μοναχέ. Ωστόσο, για πόσο καιρό ακόμα;»

Ο Ιβάν σηκώθηκε όρθιος και τράβηξε το παιδί πάνω του. «Σύντομα. Φεύγουμε σύντομα.»

"Σε πόση ώρα;"

«Θα ζούμε στην Βουργουνδία πριν από το τέλος του έτους και δεν θα ξαναφορέσεις ποτέ την κουκούλα. Ωστόσο, τη στιγμή που θα σου ράψουμε την καλύτερη μέχρι τώρα. Θα είναι η τελευταία.»

«Μπορούν ο Μιγκουάλ και ο Θάτεους να έχουν καινούργιες κουκούλες; Και οι δικές τους γλιστράνε. Μου το έχουν πει .»

Τόσο ο Μιγκουάλ όσο και ο Θάτεους ήταν σοβαρά παραμορφωμένοι ιπποκόμοι και όμως, σε αντίθεση με τον Λάζαρο, βρέθηκαν εγκαταλελειμμένοι στα σκαλιά της Μονής για να τους φιλοξενήσουν και να τους αναθρέψουν οι μοναχοί των Γκαρντιέν. Ωστόσο, όπως και ο Λάζαρος, φορούσαν κι αυτοί κουκούλες σαν λεπρών με τρύπες για να κρύβουν τις αντιαισθητικές παραμορφώσεις. Με αυτόν τον τρόπο, και τα τρία αγόρια είχαν έναν κοινό δεσμό: είχαν πανομοιότυπες εξωτερικές εμφανίσεις - μαζί και πλήρως καλυμμένα με μανδύες, μπορεί να έμοιαζαν με τρία μικρά φαντάσματα από λινάτσα. Συχνά ο Ιβάν καλούσε τον Μιγκουάλ και τον Θάτεους στις κατακόμβες για να εργαστούν μαζί με τον Λάζαρο και, καθώς ο Λάζαρος ήταν πάντα περιορισμένος στις κατακόμβες, αυτό έφερνε στον Ιβάν τόση, αν όχι περισσότερη, χαρά όσο και στον Λάζαρο. Για τα τρία αγόρια, ο γιγάντιος μοναχός Ιβάν ήταν ο κατασκευαστής των масκών τους - ένας σωτήρας και ένας σωτήρας προσώπου. Και για τον Ιβάν, όταν αυτά τα παιδιά που έμοιαζαν με φαντάσματα ήταν μαζί και ο Λάζαρος ξεσπούσε σε γέλια - αρκετά σπάνια γέλια, εκεί στις κατακόμβες, η απροσδόκητη και αξέχαστη χαρά πάντα εξυπηρετούσε την ταραγμένη ψυχή του.

«Θα τους ράψουμε και καινούργιες κουκούλες. Μπορείς να τους δώσεις μόνος σου τις καινούργιες κουκούλες τους, γιε μου. Θέλεις;»

«Θα το έκανα.»

«Πολύ καλά, τότε θα το κάνεις.»

«Μπορούν να έρθουν μαζί μας;»

Ο Ιβάν πήρε μια βαθιά ανάσα πριν μιλήσει. «Πρέπει να μείνουν εδώ, Λάζαρε. Το Αββαείο είναι το σπίτι τους. Το Αββαείο είναι καλό γι' αυτούς.»

«Μπορεί να έρθει ο μοναχός Οντίνο;»

Ο Ιβάν έριξε το κεφάλι του πίσω και γέλασε. «Λάζαρε, πραγματικά! Αν φεύγαμε χωρίς τον μοναχό Οντίνο, μπορεί να μας κυνηγούσε και να μας χτυπούσε με μια κατσίκια». Το παιδί γέλασε τώρα. «Θέλεις να μας χτυπήσει με μια κατσίκια; Όχι, γιε μου. Φυσικά και ο μοναχός Οντίνο θα έρθει μαζί μας».

«Στην Βουργουνδία;»

«Μακριά, πολύ μακριά από εδώ, Λάζαρε. Τώρα, δώσε μου τον κουβά. Έχουμε πολλά να κάνουμε.»

«Θα κουβαλήσω τον κουβά, μοναχέ.»

«Όχι. Δώσε μου τον κουβά, Λάζαρε. Μπορείς να κουβαλήσεις τον επόμενο.»

Ο Ιβάν είχε πάρει πίσω τον πυρσό και τώρα τον έτεινε στο αγόρι. «Εσύ άνοιξε το δρόμο».

«Ο κουβάς είναι βαρύς, μοναχέ. Πρέπει να τον κουβαλήσω.»

«Πάρε τη δάδα. Οδήγησέ με. Έχω τον κουβά. Οδήγησέ με, γιε μου.»

Απρόθυμα, το αγόρι πήρε τον φακό και φώτισε το δρόμο, νιώθοντας αμήχανα που ο Ιβάν περπατούσε

πίσω του.

Είχε περάσει σχεδόν μία ώρα καθώς ο Λάζαρος έτριβε τα περίτεχνα γλυπτά στους τοίχους του κεντρικού διαδρόμου, τα οποία είχαν μαυρίσει από τις αναθυμιάσεις λαδιού πυρσών και την αιθάλη που είχαν περάσει χρόνια. Σε αυτό το διάστημα, ο γεμάτος κουβάς με το άψογο νερό είχε γίνει μισός κουβάς με σκούρα σούπα, παχύρρευστη σαν σινικό μελάνι. Μια ακόμη επίσκεψη στην Τρύπα του Πηγαδιού ήταν απαραίτητη. Ο Λάζαρος σήκωσε τον κουβά και ξεκίνησε να κατεβαίνει τον διάδρομο, αλλά σταμάτησε απότομα όταν είδε έναν μαύρο αρουραίο να τρέχει κατά μήκος της βάσης του τοίχου δίπλα του. Ο μοναχός Κλόδιος έπεσε πάνω στο αγόρι από πίσω, χτυπώντας τον κουβά και πιτσιλίζοντας ένα μεγάλο μέρος του βρώμικου σκουπιδιού στο μπροστινό μέρος της ρόμπας του αγοριού. «Κάνε την απόσταση», γρύλισε. Συνέχισε να προσπερνά τον Λάζαρο, κυνηγώντας τον αρουραίο με ένα μακρύ ξύλινο ραβδί.

«Συγχώρεσέ με, μοναχέ», μουρμούρισε ο Λάζαρος, συνεχίζοντας τον διάδρομο, κοιτάζοντας την ακαταστασία στο χιτώνα του. Έφτασε τον Κλόδιο, ο οποίος είχε στριμώξει τον αρουραίο ανάμεσα στον τοίχο και μια κολόνα στον τοίχο. «Σε έχω τώρα», είπε ο Κλόδιος στον πετρωμένο αρουραίο. Ο Λάζαρος σταμάτησε πίσω από τον μοναχό για να δει τον αρουραίο. Χωρίς να συνειδητοποιεί ότι ο Λάζαρος στεκόταν από πίσω. Ο Κλόδιος σήκωσε αργά το καλάμι προς το μέρος του, σκοπεύοντας να στριμώξει τον αρουραίο στη γωνία και να τον σκοτώσει.

Ξαφνικά, ο Λάζαρος έριξε τον κουβά με το νερό, τον αναποδογυρίζοντας και ρίχνοντάς τον στο πάτωμα, κάτι που έβγαλε τον καταδικασμένο αρουραίο από τη σχισμή. Το βρώμικο νερό πιτσιλίζει τα πόδια του μοναχού Κλόντιους και τη ρόμπα του. Τρομαγμένος, φώναξε και γύρισε καθώς ο αρουραίος, πλέον μουσκεμένος, έτρεξε σε μια γωνία προς την ασφάλεια.

«Εσύ! Το έκανες αυτό επίτηδες!» μάλωσε τον Λάζαρο.

«Συγχώρεσέ με, μοναχέ», απάντησε ο Λάζαρος. Έστριψε τον κουβά προς τα όρθια, έπεσε στα γόνατά του και γέμισε βιαστικά με νερό τα σανδάλια του μοναχού. Ο Κλόδιος σήκωσε το ραβδί προς το μέρος του — ο Λάζαρος προετοιμάστηκε για το χτύπημα.

«Κλόντιους!» Ο μοναχός Ιβάν ήρθε ορμητικά στο διάδρομο. Ο Κλόντιους κατέβασε βιαστικά το μπαστούνι και του απευθύνθηκε: «Μου έριξε έναν κουβά με βρώμικο νερό!»

«Τι;» Ο Ιβάν σταμάτησε μπροστά τους. Μελέτησε το φαγητό και του Λάζαρου και του Κλόντιους, ρόμπες.

«Στριμώξα έναν αρουραίο και μου έριξε βρώμικο νερό για να τον προστατεύσω! Απαιτώ συγγνώμη και άμεση τιμωρία!»

«Λάζαρε», τον ρώτησε ο Ιβάν, «είναι αλήθεια αυτό;»

«Μου έπεσε ο κουβάς, μοναχέ.»

«Εσκεμμένα;»

«Το έκανα, μοναχέ.» Ο Λάζαρος έσκυψε το κεφάλι του.

«Ορίστε! Βλέπεις! Μάζεψα ακριβώς τόσα», φώναξε ο Κλόντιους.
«Λάζαρος; Γιατί;» τον ρώτησε ο Ιβάν.

«Ου φονεύσεις, μοναχέ», δήλωσε απαλά ο Λάζαρος. Ο Κλόδιος πνίγηκε και γύρισε τα μάτια του με αηδία.

Ο Ιβάν συνέχισε: «Κι όμως αυτή η Εντολή ισχύει για τους ανθρώπους—όχι για τους αρουραίους, έτσι δεν είναι;»

Ο Λάζαρος κούνησε τα πόδια του και, μετά από μια παύση, απάντησε: «Το ξέρω, μοναχέ, όμως—»

Ο Ιβάν τον διέκοψε: «Τότε υποθέτω ότι ίσως οφείλεις στον καλό μοναχό μια συγγνώμη».

«Συγχώρεσέ με, μοναχέ Κλόδιο. Εύχομαι να με διορθώσουν τώρα.» Ο Λάζαρος ταπείνωσε τον εαυτό του.

Ο Κλόδιος σήκωσε ξανά το μπαστούνι του όταν ο Ιβάν πέρασε ανάμεσά τους και απευθύνθηκε στον Λάζαρο.

«Η μετάνοιά σου θα είναι αυτή: να φέρεις έναν φρέσκο κουβά με νερό και να καθαρίσεις τους χαραγμένους τοίχους.»

Τώρα, προχωρήστε.

«Πράγματι, μοναχέ.» Ο Λάζαρος υποκλίθηκε βιαστικά και έφυγε τρέχοντας με τον κουβά.

Ο Κλόντιους έπεσε κάτω. «Από τότε τον έβαλες να καθαρίζει τους τοίχους!»

Ο Ιβάν, ένα ολόκληρο κεφάλι ψηλότερος από τον Κλόδιο, πλησίασε το πρόσωπό του και γρύλισε: «Τι υποθέσεις Διεκδικείς τις κατακόμβες μου, εκτός από το να κυνηγάς αρουραίους; Άκουσέ με καλά — εσύ επιβλέπεις τους χώρους του Αβαείου και εγώ επιβλέπω ό,τι βρίσκεται από κάτω. Εσύ διορθώνεις τους βοηθούς σου και εγώ θα διορθώνω τους δικούς μου! Τώρα, φύγε αμέσως, Κλόντιους!

Ο επιπλήττοντας μοναχός υποχώρησε, ορμώντας στον διάδρομο, φωνάζοντας και μουρμουρίζοντας ηχώ σε βιαστική αναχώρηση. «Θα δω να διορθωθεί το αγόρι, Ιβάν! Τώρα θα το πάω στον Ηγούμενο!»

«Παρακαλώ κάντε το! Και πείτε του ότι κυνηγάτε αρουραίους στις κατακόμβες μου, αντί να φροντίζετε «το δικό σου», φώναξε ο Ιβάν. Ο Κλόδιος αρνήθηκε να απαντήσει και εξαφανίστηκε στο σκοτάδι.

Ο Ιβάν γύρισε από κοντά του και μόνο τότε επέτρεψε στον εαυτό του ένα χαμόγελο — αργό και κρυφό, σαν άνθρωπος που έχει κερδίσει ένα στοίχημα που δεν έβαλε ποτέ. Έριξε πίσω τους ώμους του και ένωσε τα χέρια του πίσω από την πλάτη του σαν καταδικασμένος αλλά περήφανος κρατούμενος, που κατευθύνεται προς την Κόλαση — και κατέβηκε βαθύτερα στις κατακόμβες καθώς το σκοτάδι τον κατάπινε.

Ο Κλόδιος ήταν ένας πικρόχολος άνθρωπος. Ακόμα και ο Ηγούμενος δεν τον ανεχόταν ιδιαίτερα. Ευτυχώς για τον Ιβάν, ο Ηγούμενος Βόνιγκ τον θεωρούσε τον γιο που δεν απέκτησε ποτέ. Στα μάτια του Ηγούμενου, ο Ιβάν δεν μπορούσε να κάνει λάθος. Και όλοι οι μοναχοί της Μονής συγκεντρώθηκαν ισότιμα και φυσικά: Το να γίνεις φίλος με τον Ιβάν σήμαινε ότι θα γινόταν φίλος με τον Ηγούμενο —και κατά συνέπεια, θα απολάμβανες εύκολη πρόσβαση στο κελάρι των κατακομβών. Αντίθετα, ο πιο σίγουρος τρόπος για να εξοργίσεις τον Ιβάν ήταν να κακομεταχειριστείς τον Λάζαρο, τον Μιγουάλ ή τον Θάτειο —αυτούς τους εύθραυστους ιπποκόμους καταραμένους από παραμόρφωση.

~*~

Ο Λάζαρος είχε τελειώσει προ πολλού τις δουλειές του. Ο Ιβάν τον άρπαξε από ένα εικονογραφημένο χειρόγραφο με έντονα ζωγραφισμένα πουλιά και τον οδήγησε στο κρεβάτι, έσβησε τους λίγους αναμμένους πυρσούς των κατακομβών και αποσύρθηκε στο διαμέρισμά του στους κοιτώνες των μοναχών για την παραμονή. Σχεδόν όλοι οι μοναχοί του Γκαρντιένς είχαν από καιρό αναζητήσει τον ύπνο τους, εκτός από μερικούς σκοτεινούς και φαντασματικούς χιτώνες που περιπλανιόντουσαν στους φωτισμένους από το φεγγάρι χώρους σε καθορισμένες εργασίες αργά το βράδυ.

Ο μοναχός Ντελόν Οντίνο έφυγε από τον κοιτώνα των μοναχών από μια μικρή πλαϊνή πόρτα και διέσχισε κρυφά την καλυμμένη με ομίχλη αυλή για τη νυχτερινή του απόλαυση. Άναψε έναν πυρσό μόνο αφού μπήκε στο κλιμακοστάσιο της κατακόμβης. Αρκετά ποτήρια αργότερα, ενώθηκε μαζί του στο κελάρι με τον νυσταγμένο Λάζαρο. Και για τους δύο, αυτή ήταν μια αρκετά συνηθισμένη πρακτική. Απολάμβαναν την αγωνία, τη συγκίνηση του παράνομου - ο Λάζαρος ήξερε ότι δεν έπρεπε να φύγει από το δωμάτιό του μετά την αναχώρηση του Ιβάν, και ο Οντίνο, του οποίου η αδυναμία για τον καρπό του αμπελιού δεν ήταν το καλύτερα κρυμμένο μυστικό της Μονής, είχε προειδοποιηθεί να μείνει μακριά από τις κατακόμβες μετά τη δύση του ηλίου.

Τώρα, ο Οντίνο καθόταν πάνω σε έναν πάγκο εργασίας, σωριασμένος στον τοίχο του κελαριού με τα πόδια του ανοιχτά μπροστά του. Βαρέλια με παλαιωμένο κρασί και βαρέλια με κατακάθι γέμιζαν το δωμάτιο γύρω του. Ο αέρας ήταν βαρύς από την κολλώδη και έντονη μυρωδιά των ζυμωμένων φρούτων.

«Αχ, Λάζαρε, αγόρι μου. Υπέθεσα ότι κοιμόσουν. Έλα μέσα! Μίλα!» χαμογέλασε ο Οντίνο, κουνώντας ένα μισοάδειο κύπελλο.

Εκτός από τον Ιβάν, ο Οντίνο ήταν ο μόνος άλλος μοναχός της Μονής που γνώριζε πραγματικά το αγόρι. Από πολλές απόψεις, ο χοντρός, ροδομάγουλος μοναχός ήταν σαν θείος για τον Λάζαρο—θείος και φίλος.

«Δεν κατάλαβες ότι ερχόμουν;» τον ρώτησε ο Οντίνο, με τα λόγια να ξεχύνονται ατημέλητα από τα μουσκεμένα από το κρασί χείλη του.

«Τι;» ρώτησε νυσταγμένα ο Λάζαρος.

«Μαζί σου και τον Ιβάν—έξω από το Αββαείο.»

«Δεν ήξερα.»

«Και αν φύγετε χωρίς εμένα, θα σας κυνηγήσω και τους δύο και θα σας δείρω με μια κασίδα». Χαχανίζοντας μεταξύ τους, χαμογέλασαν. «Κατά έναν περίεργο τρόπο, θα μου λείψει αυτό το Μοναστήρι.»

«Και το κρασί;» ρώτησε ο Λάζαρος. Ο Οντίνο τον κοίταξε με αποδοκιμασία.

Ο Λάζαρος περπατούσε στο δωμάτιο, αγγίζοντας τα πάντα καθώς πήγαινε και δεν κατευθυνόταν πουθενά παρά μόνο γύρω-γύρω, σαν παιδικό παιχνίδι.

Τελικά, ο Οντίνο μίλησε ξανά: «Έχω παρατηρήσει μια φωτιά να καίει μέσα σου τις τελευταίες μέρες — το αίμα σου είναι καυτό. Θέλεις να ελευθερωθείς από αυτές τις κατακόμβες, έτσι δεν είναι;»

«Εύχομαι να δω τον κόσμο—έξω από τα βιβλία. Και πουλιά—ζωντανά—να πετάνε. Όχι σαν τα

έναν νεκρό που μου έφερες.

Ο Οντίνο ξέσπασε σε ένα δυνατό γέλιο. «Το έχεις ακόμα αυτό το πράγμα;»

«Άνοιξα τα φτερά του— έπεσε σε κομμάτια. Το τύλιξα και το έβαλα σε μια από τις κρύπτες. Μήπως ο μοναχός

«Ο Ιβάν θα σου πει πότε θα φύγουμε για τη Βουργουνδία;»

«Σύντομα, αγόρι μου. Σύντομα.»

Μετά από μια σύντομη παύση, ο Λάζαρος ρώτησε: «Αδελφέ, μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;»

"Πράγματι."

«Δεν σε ενοχλεί καθόλου που φεύγεις από το Αββαείο;» Ο Λάζαρος έψαξε στο πρόσωπό του για κάτι περισσότερο από λέξεις.

«Η ρουτίνα έχει γίνει μπαγιάτικη. Δεν μπορώ να συμβαδίσω με τις μέρες.»

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν—χωρίς το Αββαείο;»

«Λοιπόν, καταρχάς, δεν θα χρειαστεί να ζήσουμε σύμφωνα με την ημερήσια διάταξη. Δεν σας ευχαριστεί αυτό;»

«Υποθέτω... δεν ξέρω.» Ο Λάζαρος χαμήλωσε το κεφάλι του με την κουκούλα.

«Φυσικά και όχι. Αυτό είναι το μόνο που ξέρεις—αυτά τα τείχη των κατακόμβων και η ίδια θλιβερή ρουτίνα. Κι όμως, θα δεις σύντομα. Δεν ανήκεις εδώ κάτω—ο πατέρας σου το ξέρει καλά. Βλέπει αυτό που βλέπω κι εγώ εδώ και καιρό—ένα πουλί που φτερουγίζει στο κλουβί του.»

«Ποιο πουλί;» Ο Λάζαρος κοίταξε γύρω στο κελάρι. «Πού;»

«Εσύ είσαι το πουλί και η Μονή είναι το κλουβί», διευκρίνισε ο Οντίνο.

Ο Λάζαρος έγειρε στο τραπέζι, δίπλα στον Οντίνο. «Έχει το κρασί την ίδια γεύση με την οποία μυρίζει, μοναχέ;»

«Ακόμα καλύτερα.» Ο μοναχός χαμογέλασε και έκανε μια πρόποση στο αγόρι με μια γλυκιά νότα προτού πει μια βαθιά γουλιά από το τραχύ ξύλινο κύπελλο.

«Μυρίζει άσχημα. Πρέπει να έχει και τέτοια γεύση.»

«Μετά από μερικά φλιτζάνια, δεν σκέφτεται κανείς μόνο τη γεύση». Ο Οντίνο σκούπισε το χαμόγελό του με το μανίκι του και έδωσε το άδειο δοχείο στο αγόρι. «Βοήθησε έναν χοντρό και κουρασμένο ανόητο, αγόρι μου». Ο Λάζαρος πήρε το φλιτζάνι.

«Γιατί πίνεις το κρασί περισσότερο από τους άλλους μοναχούς, μοναχέ;» ρώτησε ο Λάζαρος, πλησιάζοντας ένα βαρέλι κρασιού.

«Πρώτη Επιστολή προς Τιμόθεον, 23 από 5;» ρώτησε βιαστικά ο Οντίνο.

Το αγόρι δεν δίστασε. «Μη πίνεις πια νερό, αλλά λίγο κρασί, εξαιτίας του στομάχου σου και των συχνών ασθενειών σου».

«Για άλλη μια φορά—αυτή τη φορά, στα λατινικά!»

Ο Λάζαρος απάντησε υπάκουα: «Noli adhuc aquam bibere sed vino modico utere propter stomachum tuum, et oftenes tuas infirmitates».

Ο Οντίνο γέλασε, σταμάτησε απότομα και έσπασε τα δάχτυλά του. «Όχι αυτό το βαρέλι! Αυτό εδώ,

«Αγόρι μου», δήλωσε ο Οντίνο, δείχνοντας ένα άλλο βαρέλι. Ο Λάζαρος πήγε σε ένα πιο κοντινό βαρέλι και γέμισε προσεκτικά το φλιτζάνι. «Είναι το ίδιο, κατάλαβα. Γιατί, αυτό το βαρέλι, μοναχέ;» Αφού ο Λάζαρος επέστρεψε και έδωσε το κύπελλο στον Οντίνο, ο μοναχός τον ρώτησε: «Λουκά, 39 από 5;»

Και πάλι, το αγόρι δεν δίστασε. «Και κανείς, αφού πει παλιό, δεν εύχεται αμέσως καινούργιο, γιατί λέει: Το παλιό είναι καλύτερο».

Ο Οντίνο γέλασε τόσο δυνατά που σκόρπισε κρασί σε όλο το πάτωμα του υπογείου. Σαν μπερδεμένος σκύλος, ο Λάζαρος έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και πάγωσε σαν άγαλμα, ενώ ο Οντίνο συνήλθε.

Τότε ο Λάζαρος ρώτησε: «Τι είναι; Το λέω σωστά».

«Πράγματι, το κάνεις—όπως κάνεις πάντα, Λάζαρε. Κι όμως, τώρα ανακάλυψα το μυστικό του », ψέλλισε ο μοναχός, τρέμοντας ακόμα από συγκρατημένη χαρά. «Από όσο βλέπω, έχεις ένα μικρό ένα βιβλιογραφικό μουσείο από πολύ μικροσκοπικά βιβλία κάτω από τη μάσκα σου. Και γυρίζεις τα φύλλα τους με τη μύτη σου.

«Δεν έχω μικροσκοπικά βιβλία, μοναχέ», απάντησε ξεκάθαρα ο Λάζαρος.

Ο Οντίνο γέλασε με την ειλικρινή του απάντηση. «Κι όμως, πώς το κάνεις, αγόρι μου; Να απαγγέλλεις κάθε λέξη όπως κάνεις;»

«Μπορώ να διαβάσω.»

«Ωστόσο, οι λέξεις δεν μένουν στο μυαλό των άλλων όπως μένουν στο δικό σου. Πώς γίνεται να διαβάζεις κάτι μόνο μία φορά και να το ξέρεις για πάντα; Κανείς σε αυτό το Μοναστήρι δεν μπορεί να το κάνει — σε όλες μου τις μέρες, δεν ξέρω κανέναν, εκτός από εσένα. Πες μου τη μαγεία του.»

«Μόνο το θυμάμαι, μοναχέ.»

«Φυσικά και το κάνεις, αγόρι μου». Οντίνο αναστέναξε. «Και μόνο ο Κύριος γνωρίζει τα βάθη ενός τέτοιου «μια ασυνήθιστη ευλογία σαν τη δική σου». Ξανά, έκανε πρόποση στον Λάζαρο πριν καταπιεί το τελευταίο κρασί από το ποτήρι του. Έπειτα έστρεψε το κύπελλο προς τον Λάζαρο, για να το ξαναγεμίσει, κι όμως τον βρήκε γύρισε αλλού και κοίταξε προς την είσοδο του κελαριού.

Ο Λάζαρος γύρισε πίσω στον Οντίνο. «Μαρέ, κάποιος πλησιάζει! Ίσως τρεις, υποθέτω.»

Ο Οντίνο πετάχτηκε από τον πάγκο εργασίας σαν να είχε πάρει φωτιά το κάθισμά του. Πήγε βιαστικά στον πίσω τοίχο, σκουπίζοντας καλά το στόμα του από κάθε ίχνος κρασιού καθώς έκρυβε το κύπελλό του πίσω από μια βαρέλα. Ο Λάζαρος μετακινήθηκε στον άλλο τοίχο, τράβηξε τον πυρσό από τη βάση του, τον βούτηξε στο δοχείο λαδιού και έσβησε κάθε στοιχείο στο κελάρι - το δωμάτιο σκοτεινίασε σαν πίσσα.

Στο σκοτάδι, ο Οντίνο έψαξε με τα χέρια να κουνάνε προς την κατεύθυνση όπου είδε για τελευταία φορά τον Λάζαρο. «Έλα εδώ, αγόρι. Οδήγησέ με», ψιθύρισε ο Οντίνο.

«Να σε οδηγήσω πού, μοναχέ;»

«Σώπα—πρόσεχε τη γλώσσα σου. Οδήγησέ με έξω από εδώ. Δεν μπορώ να δω», σφύριξε ο Οντίνο

ανυπόμονα, ψαχουλεύοντας στον αέρα τον Λάζαρο.

«Πού θέλεις να πας;» ρώτησε ο Λάζαρος, πιάνοντας απαλά το χέρι του Οντίνο.

«Φλόγες Αγγέλων! Οπουδήποτε, αγόρι! Βγάλτε με από εδώ!»

«Σε κρύπτη, λοιπόν;»

«Ναι, μια κρύπτη! Αμέσως!» σφύριξε ο Οντίνο.

Ο Λάζαρος οδήγησε τον Οντίνο έξω από το κελάρι και κατέβηκε τον μαύρο διάδρομο. «Ορίστε, μοναχέ», ψιθύρισε, οδηγώντας το χέρι του Οντίνο σε μια χοντρή σιδερένια λαβή. Ο μοναχός άνοιξε τη βαριά πόρτα, δείχνοντας στο σκοτάδι εκεί που είχε ακούσει για τελευταία φορά τη φωνή του αγοριού.

«Μέσα! Σπεύσατε!»

«Είμαι εδώ μέσα, μοναχέ.» Η φωνή ακούστηκε τώρα από πίσω του, μέσα στον τάφο.

«Λάζαρε», ψιθύρισε ο Οντίνο, σπρώχνοντας την πόρτα κλειστή, «Πώς γίνεται να ξέρεις τόσα πολλά και όμως να συλλέγεις τόσα λίγα;»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς, μοναχέ.»

«Φυσικά και όχι. Μπορείς να διαβάσεις σελίδες από το μυαλό σου, κι όμως δεν καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

«Δεν ήξερα πού ήθελες να πας, μοναχέ.»

«Α! Τότε, με συγκεντρώνεις .»

«Δεν μου είπες πού ήσουν—»

Οι πόρτες της κατακόμβης άνοιξαν και ο Οντίνο τον διέκοψε απότομα: «Σώπα, αγόρι μου— έρχονται».

Τρεις μοναχοί περπάτησαν λίγο κάτω από τη σήραγγα για να φέρουν δάδες και έναν κουβά με λάδι. Εξίσου βιαστικά, έφυγαν ξανά. Αφού άκουσαν την πόρτα της κατακόμβης να κλείνει, τόσο ο Λάζαρος όσο και ο Οντίνο γλίστρησαν από την κρύπτη. Ο Λάζαρος επέστρεψε στο δωμάτιό του, και ο Οντίνο, ακόμα μεθυσμένος, ακολούθησε τους τοίχους έξω από τις κατακόμβες και επέστρεψε στα δωμάτια του κοιτώνα του.

Αλλού, σε ένα γραφικό κελί στον δεύτερο όροφο του κοιτώνα των μοναχών, ο Ιβάν κοιμόταν βαθιά. Μέσα από ένα στενό ανοιχτό παράθυρο, ένα φουσκωμένο φεγγάρι αποκάλυψε τα λιγοστά περιεχόμενα του δωματίου: ένα κρεβάτι με έναν ξύλινο σταυρό στον τοίχο από πάνω του, ένα γραφείο γεμάτο βιβλία και ένα μικρό κιβώτιο με τα εγκόσμια αντικείμενα του Ιβάν. Ησυχία ήταν το παν.

Ένα φτερούγισμα φτερών έσπασε τη σκοτεινή γαλήνη και ένα φωτεινό κοράκι έλαμψε πάνω στο περβάζι του παραθύρου, με το κρύο βλέμμα του παγωμένο στον Ιβάν. Το δωμάτιο πάγωσε τόσο πολύ που με την ανάσα του Ιβάν σχηματίστηκε ομίχλη. Αμέσως, το κοράκι πήδηξε στο δωμάτιο πριν μεταμορφωθεί σε γυμνή γυναίκα που περπατούσε ξυπόλυτα στο πάτωμα.

Η Λουτσιφέλ έριξε τα μακριά μαλλιά της και σταμάτησε στους πρόποδες του κρεβατιού του Ιβάν. Με γκριμάτσα στα μάτια και ένα ντροπαλό χαμόγελο, τον κοίταξε με θαυμασμό. «Η μοίρα μας ξαναενώνει», ψιθύρισε. Τον σκέπασε με ένα μαύρο νύχι, «Μείνε κοιμισμένος, αγάπη μου». Ο Ιβάν έκανε μια γκριμάτσα, τώρα κλεισμένος σε ένα αισθησιακό ονειρικό τοπίο. «Και αυτή τη φορά το σπέρμα μας θα διορθώσει την ιστορία—θα σε διαφθείρει μέσα

«το ίδιο», παραμέρισε τα σκεπάσματά του, έλυσε τα ρούχα του και τον χάιδεψε.
 «Και δεν θα ξαπλώσω κάτω από εσένα». Στέναξε. Βρίσκοντάς τον έτσι, ανέβηκε στο άτυχο άλογο και η ομίχλη της ανάσας του Ιβάν έσβηνε σαν τα ρουθούνια ενός θηρίου που καλπάζει, τα μάτια του κυλούσαν άγρια κάτω από τα βλέφαρά του κλειδωμένα στην αμαρτία. Και σε αυτό το σύντομο διάστημα της διαβολικής λαγνείας, ακριβώς όπως υπέφεραν εκατό μοναχοί από τότε, ένας ακόμη μοναχός από το Gardiens έπεσε από τη χάρη.

~*~

Το πρώτο φως ήρθε όπως πάντα —πολύ νωρίς για αρκετούς από τους μεγαλύτερους μοναχούς της Μονής και ακόμη νωρίτερα για τον μοναχό Οντίνο μετά από ένα προσκύνημα την παραμονή στο κελάρι. Πολύ πριν ξυπνήσουν οι περισσότεροι από τους κοιτώνες, οι μεγαλύτεροι μοναχοί ξεκίνησαν τις καθημερινές τους εργασίες—φροντίδα για τα άλογα, προετοιμασία πρωινού φαγητού και διάφορα άλλα καθήκοντα, που απαιτούσαν να είναι οι πρώτοι που θα ξεκινούσαν τη μέρα. Ως μεγαλύτερος μοναχός, το κάλεσμα του Ιβάν πριν από την αυγή έδινε ζωή στις κατακόμβες της Μονής. Θα τον συνόδευε ο μόνιμος βοηθός του στην κατακόμβη, ο Λάζαρος, ο οποίος απέδειξε την αξία του κατασκευάζοντας και αντικαθιστώντας, ανάβοντας και σβήνοντας τους πολλούς πυρσούς των κατακόμβων. Ανάμεσα στους δύο, οι σήραγγες παρέμειναν σε άριστη κατάσταση για την έντονη κυκλοφορία μοναχών και βοηθών που προσέφερε κάθε μέρα.

Ταραγμένος, αλλά αγνοώντας την προηγούμενη επίσκεψη του Πνεύματος του Κορακιού, ο Ιβάν ακολούθησε την καθημερινή του ρουτίνα. Κάτω από το κρεβάτι του, έβγαλε ένα ξύλινο μπολ τυλιγμένο με ένα πανί - το ανέγγιχτο γεύμα του από την προηγούμενη παραμονή. Με έναν φλεγόμενο πυρσό και το μπολ με το φαγητό, έφυγε από τον κοιτώνα, διέσχισε το σκοτεινό χώρο του Αβαείου και μπήκε σε ένα μακρύ κτίριο, το οποίο περιείχε την είσοδο της κατακόμβης. Προχώρησε στον διάδρομο, έστριψε σε μια γωνία, άνοιξε μια ξύλινη πόρτα και κατέβηκε μια πέτρινη σκάλα, με τον πυρσό του ψηλά. Το βήμα του ήταν μακρύ και προσεκτικό καθώς έμπαινε στις κατακόμβες, η τραχιά ρόμπα του τρεμόπαιζε στο φως του πυρσού σαν μια σπιτική κουρτίνα που χόρευε στο αεράκι ενός ανοιχτού παραθύρου.

Καθώς ο μοναχός προχωρούσε όλο και πιο βαθιά στις αρχαίες ελικοειδείς σήραγγες, τοξωτές εσοχές εμφανίστηκαν κατά μήκος ενός τοίχου ανάμεσα σε αυλακωτές κολόνες από σκαλιστή πέτρα. Οι τοίχοι των εσοχών αποτελούνταν από περίτεχνα σκαλισμένες γκροτέσκ φιγούρες. Τα παράξενα ταμπλό στέκονταν, μαυρισμένα με αιώνες καπνού από πυρσούς, που απεικονίζουν αποκρουστικούς συνδυασμούς ανθρώπων και θηρίων. Υπήρχαν ιππότες με κεφάλια πουλιών ή σκύλων· δαίμονες και αρπακτικά ζώα με ανθρώπινα πρόσωπα· πλάσματα με φρικτά χαρακτηριστικά και καλυμμένα με γούνα, ανθρωποειδή άκρα. Σε όλα τα Εκατοντάδες φιγούρες, υπήρχε ένα μόνο σταθερό στοιχείο - η καθεμία έφερε ένα ζευγάρι οστεώδη φτερά, σαν αυτά των νυχτερίδων. Τα φρικιαστικά γλυπτά στους τοίχους ήταν ένα σύνολο παρεκκλίσεων που μόνο οι καταραμένοι και οι τρελοί θα μπορούσαν να εκτιμήσουν.

Ακόμα πιο κάτω, τα σκαλισμάτα έδωσαν τη θέση τους σε λείους τοίχους στους οποίους ήταν ενσωματωμένο ένα

μια σειρά από ξύλινες πόρτες: αυτές ήταν είσοδοι σε κρύπτες που στέγαζαν τα μουμιοποιημένα λείψανα προνομιούχων παπικών αξιωματούχων - πρώην Ηγουμένων, μοναχών του Κάτω Συμβουλίου, ακόμη και μερικών επισκόπων και άλλων ευγενών. Ο μοναχός έστριψε δεξιά από τη μία διακλάδωση και αριστερά από την άλλη. Τώρα, η κατακόμβη άνοιγε σε έναν λαβύρινθο από σήραγγες, που στριφογύριζαν προς κάθε κατεύθυνση. Ο Ιβάν έπλεκε ένα γνώριμο μονοπάτι μέσα από τον λαβύρινθο από πέτρινους όγκους και σμιλεμένους υπόγειους βράχους, αν και τα βαθιά μπλε μάτια του ήταν μακρινά, πνιγμένα σε μια σκοτεινή και ταραγμένη θάλασσα.

Μετά από λίγο, σταμάτησε δίπλα σε μια στενή είσοδο. Ασφαλίζοντας τον πυρσό σε μια εσοχή στον τοίχο, έσκυψε στο σκοτάδι και είπε: «Λάζαρε, φέρνω κι άλλο φαγητό. Πρώτα φάτε εσείς, μετά ανάβουμε τους πυρσούς». Από μια τσέπη του χιτώνα του, έβγαλε ένα λεπτό φυτίλι από κερί, ανάβοντάς το στον πυρσό. Γλίστρησε μέσα στο δωμάτιο και έβαλε το φυτίλι σε μια λάμπα λαδιού που ακουμπούσε σε ένα αναποδογυρισμένο δρύινο βαρέλι. Αμυδρό φως γέμισε το μικροσκοπικό δωμάτιο, αποκαλύπτοντας ένα μικρό κρεβάτι από σανίδες ακουμπισμένο στον τοίχο. Πάνω του καθόταν ο νυσταγμένος Λάζαρος, με την κουκούλα του έξω, τις γροθιές του να τρίβουν τα μάτια του. Το αγόρι χασμουρήθηκε, αποκαλύπτοντας ένα ζευγάρι κυνόδοντες, χοντρούς και αμβλείς.

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του έμοιαζαν με αυτά οποιουδήποτε αγοριού της ηλικίας του, εκτός από τα δόντια και τα αυτιά του—αυτιά που έμοιαζαν περισσότερο με αυτά, σε συνδυασμό, ενός άτριχου σκύλου και ενός ξωτικού, παρά με αυτά ενός αγοριού. Είχε ένα πυκνό και μπερδεμένο στρώμα από ίσια μαύρα μαλλιά. Βαριά σκούρα φρύδια καμάρα πάνω από ένα ζευγάρι διαπεραστικά μπλε μάτια. Παραδόξως, με το στόμα του κλειστό και τα αυτιά καλυμμένα, ίσως να μπορούσε εύκολα να τον μπερδέψει με οποιοδήποτε άλλο αγόρι. Η εμφάνιση του Λάζαρου ήταν περισσότερο παράξενη παρά αηδιαστική, παρουσιάζοντας στο αγόρι μια σχεδόν μυστικιστική, άγρια αλλά ευγενική και κάπως ελκυστική φύση. Μια φαρδιά ρόμπα απλωνόταν πάνω στους λεπτούς ώμους του αγοριού, τελικά μαζεύοντας γύρω από τους αστραγάλους του. Κάλτσες από λινάσα τύλιγαν τα πόδια του, τα κάτω μέρη τους ξεφτισμένα και καλυμμένα με μαύρο χρώμα από βρωμιά πατημένα από τα δάπεδα τ

Ο Ιβάν έμεινε ακίνητος για μια στιγμή. Τα μάτια του ορθάνοιχτα — έπειτα προχώρησε προς το σανιδένιο κρεβάτι με τόση δύναμη που το ζαλισμένο από τον ύπνο αγόρι έσκυψε στον τοίχο. «Φόρεσέ το ξανά», διέταξε αυστηρά ο μοναχός. «Αυτή τη στιγμή!» Ο Ιβάν άφησε κάτω το μπολ με ένα κρότο και έψαξε το δωμάτιο. «Πού είναι; Πρέπει να φοράς πάντα την κουκούλα, αγόρι! Με ακούς; Πάντα!» Το αφηρημένο βλέμμα του μοναχού είχε εξαφανιστεί. Στη θέση του τώρα υπήρχε μια βασανισμένη έκφραση που ο Λάζαρος συμπέρανε ότι πρέπει να ήταν θυμός, αν και δεν ήταν.

Η αυστηρή επίπληξη του Ιβάν τον ξύπνησε εντελώς και το αγόρι υπάκουσε, απλώνοντας το χέρι του πίσω του για να μαζέψει την κουκούλα από το κρεβάτι, παραπονούμενο καθώς έβαζε τη μάσκα πάνω από το κεφάλι του, «Αδελφέ, Δεν μπορώ να κοιμηθώ. Η κουκούλα γυρίζει και καλύπτει την αναπνοή μου.

Ο Ιβάν κάθισε δίπλα του και ο Λάζαρος γύρισε το κεφάλι του για να μπορέσει ο Ιβάν να σφίξει τα κορδόνια στο πίσω μέρος της κουκούλας. «Δεν πειράζει. Πρέπει να τη φοράς πάντα. Ανέβασε το υφασμάτινο πτερύγιο πάνω από το στόμα σου, αν πρέπει, αλλά άφησε την μάσκα προσώπου φορεμένη.»

«Μπορώ να φορέσω την καινούρια κουκούλα, μοναχέ;»

«Δεν είναι έτοιμο. Το ράβω ακόμα.» Ο Ιβάν πέρασε τα δάχτυλά του κάτω από τα δερμάτινα κορδόνια, σφίγγοντάς τα περιοδικά, ενώ ο Λάζαρος ευθυγράμμιζε τις τρύπες με τα μάτια του. «Σύντομα θα είναι έτοιμο», είπε ο Ιβάν, η φωνή του έχασε λίγο από τη σκληρότητά της. «Τώρα, κράτα αυτά τα κορδόνια δεμένα σφιχτά, και αυτό δεν θα στρίβει έτσι. Α, καταλαβαίνω. Τα μαλλιά σου είναι πάρα πολλά.» Θα το αραιώσουμε όταν τελειώσω την καινούργια κουκούλα.» Έδεσε γερά τα κορδόνια και ο μοναχός σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Ορίστε—σφιχτά ξανά. Αν το ξαναβγάλεις, τότε να είσαι σίγουρος ότι θα σε τιμωρήσω γι' αυτό, Λάζαρε. Ορίστε, τώρα, φάε.» Ο Ιβάν πήρε το μπολ και το έβαλε στα χέρια του Λάζαρου .

Ο μοναχός πλησίασε την πόρτα και έγειρε πάνω της. Πού και πού, κοίταζε έξω από το δωμάτιο και πίσω στον Λάζαρο, σαν να φρουρούσε το αγόρι. Παρακολουθούσε καθώς κομμάτια ψωμιού μουσκεμένα σε κατσικίσιο γάλα εξαφανίζονταν κάτω από την κουκούλα. Σύντομα, ο Ιβάν τράβηξε τον πυρσό από τον τοίχο. «Θα ετοιμάσω τα περιτυλίγματα του πυρσού. Συναντηθείτε μαζί μου στην κάβα όταν τελειώσετε», δήλωσε ο Ιβάν, βγαίνοντας από την πόρτα.

Ο Λάζαρος τον φώναξε: «Αδελφέ, μπορώ να σου κάνω μια ερώτηση;»

Ο Ιβάν απάντησε «Τι συμβαίνει, γιε μου;»

«Γιατί ουρλιάζει η Πύλη;»

«Ουρλιαχτό; Γιατί το μαζεύεις έτσι;»

«Αισθάνεται πιο δυνατά, σαν να ήταν σε αυτό ακριβώς το δωμάτιο.»

«Δεν θέλω να το σκέφτεσαι αυτό—πράγμα, Λάζαρε. Άφησέ το στην ησυχία του. Δεν πρέπει να ξέρεις ότι υπάρχει. Σκέψου κάτι άλλο—ίσως πουλιά, δέντρα ή τα μεγάλα, κυματιστά ποτάμια για τα οποία έχουμε συχνά μιλήσει. Σκέψου ακόμη και τους Αγγέλους— αρκετά αγνούς. Μπορείς να το κάνεις αυτό και για τους δυο μας;

«Θα το κάνω, μοναχέ.»

Ο Ιβάν πήγε να φύγει όταν το αγόρι τον φώναξε ξανά.

«Μπορούν τα πουλιά να πετάξουν τόσο ψηλά όσο οι άγγελοι; Ακόμα και στον παράδεισο;»

«Όχι, Λάζαρε.» Τώρα, ο μοναχός ακουγόταν κουρασμένος. «Ο παράδεισος είναι για τον άνθρωπο, όχι για τα ζώα της γης ή τα πουλιά του ουρανού.» Έπειτα πρόσθεσε: «Μην ξαναμιλήσεις για την Πύλη — σε κανέναν. Δεν θα ακούσω άλλο γι' αυτήν.»

«Μαρέ—είμαι Άνθρωπος ;»

«Είσαι ακόμα αγόρι. Έχεις πολλά να μάθεις—μια μέρα. Αρκετά με τις ερωτήσεις, Λάζαρε. Φάε.» Και να θυμάσαι αυστηρά τι λέω για την Πύλη— με μαζεύεις;»

«Ναι, μοναχέ.» Ο Λάζαρος γύρισε πίσω στο φαγητό του καθώς ο Ιβάν εξαφανίστηκε.

~*~

Πάνω από το έδαφος, μέσα στις βαριές σκιές του άδειου καθεδρικού ναού του Αββαείου, ένα μαύρο σκαθάρι αναδύθηκε από μια λεπτή κοιλότητα και έτρεξε στο πέτρινο δάπεδο προς το ιερό. Διέσχισε το ιερό, μέσα στο τελευταίο φως ενός πρωινού φεγγαριού, και έτρεξε πάνω στην πλάκα πάνω στην οποία βρισκόταν η Αγία Τράπεζα. Ανάμεσα στο δάπεδο και την πλάκα υπήρχε μια λεπτή σχισμή και το σκαθάρι έψαξε για μια είσοδο αρκετά ευρύχωρη για την φτερωτή και σκυφτή πλάτη του. Αμέσως, η κίνησή του σταμάτησε. Παγωμένο, γύρισε ανάσκελα. Το έντομο δεν είχε βρει είσοδο, αλλά μια έξοδο—και από εκείνη τη σχισμή ξεχυνόταν ένα ζωντανό, αναβράζον σκοτάδι.

Το περίεργο σκαθάρι έπεσε πνιγμένο στην άσπρη σκιά που ακτινοβολούσε από πολύ κάτω, απλώνοντας το φως πάνω και πάνω στις πλάκες — κι όμως αυτό ήταν το αντίθετο του φωτός. Όπου έπεφτε υπήρχε ανυπαρξία, και ακόμη και οι σκιές του φεγγαριού φαινόταν φωτεινές σε σύγκριση.

Καθώς αυτό το πιο ανίερο σκοτάδι έφτασε στην άκρη του ιερού, μια έκρηξη σκόνης συνόδευσε τον ήχο ενός σταθερού σφυρίχτρου που προερχόταν από κάτω από την πλάκα του βωμού, σαν ηφαιστειακή οπή. Μια στυφή, θειούχα ουσία διέφθειρε τον αέρα. Ένα χλωμό αέριο έβγαινε από τη σχισμή και άρχισε να σχηματίζεται, στροβιλιζόμενο ενώ παράλληλα γινόταν ολοένα και πιο πυκνό. Η κινούμενη μάζα εκτοξεύτηκε προς τα πάνω, υφαίνοντας και σπειροειδώς μέσα από ιπτάμενες κολώνες αντηρίδων και κυκλώνοντας την οροφή σαν παγιδευμένη μύγα. Έπειτα βούτηξε, κατακλύζοντας το ιερό με έλικες από λιπαρό, θορυβώδες σύννεφο πριν εξαφανιστεί σε έναν διάδρομο με καμαρίνια κληρικών.

Σε μια γωνιά ενός καμαρίνιου, βαρύ στο πάτωμα, το σύννεφο γουργούρισε καθώς η ομίχλη αραιώσε, αποκαλύπτοντας μια σκοτεινή μάζα που μεγάλωνε μέσα. Οστά, σύνδεσμοι, ιστοί και δέρμα πάγωσαν, καταλήγοντας σε μια κραυγή σαν γεράκι που διέσχιζε τους σιωπηλούς διαδρόμους του καθεδρικού ναού. Συνέβη ξανά, όπως είχε συμβεί, εκατό φορές από τότε. Ένα άλλο Γκροτέσκο γεννήθηκε - ένας άλλος απόγονος του Έλτζο τώρα που γεννήθηκε μέσω της παρουσίας του γαλλικού μονόλιθου. Το παιδί ήταν αρχαίας και κτηνώδους ράτσας, παλιό σαν την αυγή της Κόλασης, και γεννήθηκε μόνο από τη σαρκική ένωση του Ανθρώπου και ενός Αγγέλου αρκετά κακού για να φέρει μια τέτοια εκτροπή της Δημιουργίας. Το Γκροτέσκο ήταν μια γυναίκα, σχεδόν ανθρωπίνη στη μορφή, και συγκρίσιμη με ένα κορίτσι έξι ή επτά ετών σε μέγεθος και ανάστημα. Έφερε ένα ζευγάρι φτερά - από σάρκα και οστά - παρόμοια με αυτά μιας μεγάλης νυχτερίδας. Με μαύρα μαλλιά, μάτια ίντιγκο ένα ζευγάρι ξωτικά, σαν σκύλου αυτιά· συνολικά, η παράξενη εμφάνισή της μπορεί να ήταν μια αντανakλαστική εικόνα και μια νεότερη εκδοχή του αγοριού-γαιοκτήμονα, Λάζαρου.

~*~

Από την οπτική γωνία ενός πουλιού εν πτήση, η Μονή του καθεδρικού ναού σχημάτιζε ένα σχήμα σταυρού,

με μια κατακόρυφη κύρια αίθουσα που τέμνεται από ένα ζευγάρι απλωμένες πτέρυγες. Υπήρχαν τρία σετ εξωτερικών διπλών θυρών: η κύρια είσοδος, τοποθετημένη στη βάση του σταυρού, και άλλες στο εξωτερικό άκρο κάθε πτέρυγας. Το ιερό βρισκόταν στην καρδιά του σταυρού, πάνω από το μονόλιθος. Τα εξομολογητήρια και τα δωμάτια μετάνοιας και μαστιγώματος ήταν παρατεταγμένα κατά μήκος της κορυφής του σταυρού. Το σκευοφυλάκιο, το σκευοφυλάκιο και τα πρακτικά δωμάτια στεγάζονταν στην αριστερή πλευρά του σταυρού, ενώ ένα προαύλιο με βαθμιδωτά καθίσματα σχημάτιζε τη δεξιά πλευρά.

Οι σκοτεινές ώρες πριν την αυγή πέρασαν χωρίς δεύτερη σκέψη και ένα μονότονο μακρινό βουητό άρχισε να στοιχειώνει την εξοχή. Το τεράστιο καμπαναριό της Μονής εγκαινίασε μια ακόμη μέρα *ora et labora* - προσευχής και εργασίας. Στο αμυδρό φως της αυγής, μακρύι σχηματισμοί μοναχών παρασύρονταν μέσα από μια αραιή ομίχλη προς την πτέρυγα του ορθοστατικού του καθεδρικού ναού. Ένας κουδουνισμός από τα μάνδαλα των εξωτερικών θυρών διέκοψε την κρυπτική ηρεμία μέσα στην εκκλησία. Οδηγώντας την ιερή πομπή, ένας ακόλουθος άνοιξε ένα μονοπάτι με ένα καπνιστό θυμιατήρι, κουνώντας την τρυπητή μεταλλική μπάλα πέρα δώθε σαν εκκρεμές. Μεγάλες σειρές από ξύλινα καθίσματα με κερκίδες έβλεπαν η μία την άλλη σε έναν φαρδύ κεντρικό διάδρομο. Τα πρώτα καθίσματα ήταν στο ίδιο επίπεδο με το πάτωμα, ενώ οι πίσω σειρές πιέζονταν στους τοίχους. Κάθε κάθισμα ανήκε σε έναν μόνο μοναχό, εκτός από τις καθορισμένες θέσεις επισκεπτών που ήταν πιο κοντά στους πίσω τοίχους. Οι στήλες των ιερών έσπασαν και κάθε άντρας βρήκε τον δρόμο του προς την αντίστοιχη θέση του.

Μαζί, οι μοναχοί Ιβάν και Οντίνο πλησίασαν και σέρνονταν στον ίδιο διάδρομο. Μόλις μερικές θέσεις πιο κάτω, ο Ιβάν σταμάτησε και ψιθύρισε πάνω από τους μοναχούς Κλόντιους και Γκρέβιλ: «Βρήκες κι άλλους αρουραίους, Κλόντιους;» απάντησε ο Κλόντιους με ένα προκλητικό βλέμμα. Ο Ιβάν χαμογέλασε πονηρά και συνέχισε. Ο Οντίνο σταμάτησε και χτύπησε ελαφρά το κεφάλι του Γκρέβιλ. «Κατάφερε να ξεθάψει τον μοναχό Γκρέβιλ, εδώ!» Ο ξινός μοναχός χτύπησε το χέρι του Οντίνο μακριά. Ο Οντίνο γέλασε και ακολούθησε τον Ιβάν καθώς ο Γκρέβιλ γρύλισε πίσω του: «Η μέρα σου θα έρθει σύντομα, Οντίνο!» «Μην τους δίνεις σημασία», παρηγόρησε ο Κλόδιος τον Γκρέβιλ με ψηλό πηγούνι και σφιγμένο χείλος, «Ακόμα και χωρίς τον Ηγούμενο θα τους δούμε και τους δύο να ταπεινώνονται.»

Μερικές θέσεις πιο κάτω, κάθισε. Παρατηρώντας την κατειλημμένη θέση από κάτω του, ο Ιβάν χαμογέλασε πλατιά, «Νικόλαε!» Ένας γενναίος, μαυρισμένος από τον ήλιο νεαρός μοναχός σήκωσε το βλέμμα του και του χαμογέλασε. Απουσίαζε από το Μοναστήρι για αρκετούς μήνες, ο μοναχός Νικόλαος παρέμεινε στη θέση του ιερέα της πόλης στο κοντινό χωριό Μουράτ. Ο Νικόλαος είπε: «Ο άσωτος μοναχός επιστρέφει!» Ο Ιβάν γέλασε και ρώτησε: «Πώς είναι οι καλοί άνθρωποι του Μουράτ;» «Έχουν άμεση ανάγκη για καθοδήγηση.» Ο Ιβάν έγνεψε επιβουλευτικά. Ο Οντίνο πλησίασε και, εντοπίζοντας τον Νικόλα, σταμάτησε απότομα. «Μήπως με απατούν τα μάτια μου;» Ο Οντίνο όρμησε έξω, ο Νικόλαος σηκώθηκε και οι δύο μοναχοί αγκαλιάστηκαν. «Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω», απάντησε ο Νικόλαος.

Ο Οντίνο ψιθύρισε σκανταλιάρικα στο αυτί του: «Και πώς είναι η χήρα του υποδηματοποιού ;»

Ο Νικόλαος αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι του προς το πάτωμα. «Δοκιμάζει την πίστη μου, αδελφέ». Χασκογέλασαν ειρωνικά καθώς τα κεφάλια των κοντινών γυρνούσαν αποκαλύπτοντας πρόσωπα άξια εκφρασμένης δυσκολιότητας. Οι δύο μοναχοί συνήλθαν και κάθισαν. Η καμπάνα του πύργου της Μονής χτύπησε και η συγκέντρωση σιώπησε.

Από μια θέση στην πρώτη σειρά, ένας νεαρός μοναχός σηκώθηκε και έκανε ένα βήμα προς ένα βήμα που βρισκόταν στο κέντρο του διαδρόμου. Πάνω στο βήμα βρισκόταν ένα υπερμεγέθες ανοιχτό βιβλίο με τις Αγίες Γραφές. Γύρισε το στήριγμα, υποκλίθηκε με σεβασμό και φίλησε το βιβλίο. Καθάρισε τον λαιμό του, ακούμπησε το δάχτυλό του στις σελίδες του και διάβασε δυνατά: «Αλίμονο σε εκείνους που αποκαλούν το κακό καλό και καλό» κακός, που έβαλε το σκοτάδι για φως και το φως για σκοτάδι, που—»

«Τρυγμός!» Ο ιερέας άρπαξε το βήμα και γύρισε, ψάχνοντας εντατικά για την προέλευση της φρικτής φωνής που διαπέρασε τον αέρα. Περισσότερα από εκατό ζευγάρια ορθάνοιχτα μάτια πέρασε τρέχοντας από δίπλα του και κατευθυνόμενος προς το Ιερό. Τα στόματα έπεσαν. Σχεδόν όλοι οι μοναχοί είχαν ακούσει αυτόν τον ήχο πριν, κι όμως είχαν τις ίδιες εκφράσεις σύγχυσης.

Ο ηγούμενος Βόνιγκ πετάχτηκε όρθιος, συνοφρυωμένος. Όλα τα βλέμματα στράφηκαν πάνω του. «Περιμένω από όλους εκτός από το Κάτω Συμβούλιο να επιστρέψουν στον κοιτώνα. Αμέσως!» Ο Νικόλαος και εκατό άλλοι ταραγμένοι και αγανακτισμένοι μοναχοί εγκατέλειψαν τον πρωινό εσπερινό, πετάχτηκαν όρθιοι και συνέρρευσαν προς την πόρτα. Ο ηγούμενος τους φώναξε: «Προσκυνηθείτε στα κελιά σας και επαναλάβετε τις πράξεις της μετάνοιας, μέχρι να διατάξω διαφορετικά!» Τριάντα τρεις ανώτεροι μοναχοί παρέμειναν, συμπεριλαμβανομένων των Ιβάν, Οντίνο, Κλόδιο και Γκρέβιλ.

Όταν ο τελευταίος ιερέας βγήκε και έκλεισε την πόρτα του καθεδρικού ναού, ο Βόνιγκ γύρισε να εξετάσει προσεκτικά το υπόλοιπο εκκλησίασμα με τα έκπληκτα πρόσωπα. Το δικό του πρόσωπο έλαμπε από θυμός, παραμορφωμένος από αηδία. Ακούστηκαν κι άλλες κραυγές. Καθώς τα φλεγόμενα μάτια του Βόνιγκ διέσχιζαν τις σειρές των μοναχών, τα κεφάλια που έτρεμαν έπεσαν και τα περίεργα μάτια έπεσαν βιαστικά στο πάτωμα.

«Ποιος από εσάς είναι υπεύθυνος; Ομολογήστε τον εαυτό σας!» Κανένας ιερέας δεν ομολόγησε.

Ο Βόνιγκ γύρισε και όρμησε στο βήμα. «Λοιπόν, πάρτε τις θέσεις σας!»

Αμέσως, υπάκουσαν, γνωρίζοντας τη ρουτίνα που ακολουθούσε: Με κάθε νέο Γκροτέσκο που γεννιόταν, όλοι πλήρωναν το τίμημα — πάντα το έκαναν, και θα το έκαναν τώρα, όπως θα έκαναν πολλές φορές στο μέλλον. Σαν ένας, οι μοναχοί του Κάτω Συμβουλίου σηκώθηκαν, κατέβηκαν από τις σειρές με τις κερκίδες και συγκεντρώθηκαν στον κεντρικό διάδρομο. Ο καθένας έπεσε στα γόνατα, ενώνοντας τα χέρια του στην πλάτη του.

Μπροστά στο Ιερό, οι τρεις ερευνητές ετοιμάστηκαν και άνοιξαν την πόρτα του— τίποτα. Οι μοναχοί μπήκαν προσεκτικά στο σκοτεινό εσωτερικό του. Εκτός από μερικά ράσα-

Με ντυμένα αγάλματα, βάρθρα και άλλα θρησκευτικά αντικείμενα, το δωμάτιο ήταν άδειο. «Σφύριγμα!» Τα βλέμματά τους έπεσαν πάνω για να ανακαλύψουν το Γκροτέσκο με τα φτερά ανοιχτά και τα άγρια μαύρα μαλλιά, με αμβλύς κυνόδοντες σκύλου και καθισμένους σε ένα πέτρινο περβάζι κοντά στο ταβάνι. Άφησε να πετάξει ένας χείμαρρος από θυμωμένες λέξεις, παράξενες και εξωτικές στο αυτί - η γλώσσα των Αγγέλων.

Κοιτάζοντας πάνω από το βήμα τα ξυρισμένα στέμματα των κεφαλιών, ταπεινά σκυμμένα, ο Ηγούμενος γύρισε την προσοχή του στο βιβλίο που είχε μπροστά του. Ξεφύλλισε τις σελίδες του, με τον λαιμό και τα αυτιά του να κοκκινίζουν από θυμό, καθώς οι κραυγές και η ξένη γλώσσα εξακολουθούσαν να βρυχώνται. Ένας από τους έξι ερευνητές επέστρεψε, σφίγγοντας μια σαρκική πληγή στο σαγόνι του. Αίμα έτρεχε ανάμεσα στα δάχτυλά του και έσφυζε από το πάτωμα.

«Άφησέ μας», απάντησε ο Ηγούμενος. «Περιποιήσε την πληγή σου». Ο μοναχός υποκλίθηκε και άφησε ένα αρκετά μεγάλο ίχνος από ψεκασμό προς την πόρτα του καθεδρικού ναού, ενώ φωνές και στριγκλιές μαρτυρούσαν τη συνεχιζόμενη πάλη στο Ιερό.

Σύντομα, οι δύο σύντροφοί του πλησίασαν, παλεύοντας με ένα γκροτέσκ τυλιγμένο με τήβεννο μοναχού. Ο Ηγούμενος τους σταμάτησε στο βήμα και την κράτησαν ακουμπισμένη στο πάτωμα. Σωλήνια αλλά επίμονη, συνέχισε την ασταμάτητη αγιολογία της με αγγελικές καταδίκες.

Ο Βόνιγκ έβαλε το δάχτυλό του στις γραφές και ούρλιαξε πάνω της και πάνω στο εκκλησίασμά του: «Και ο Κύριος είπε: Πηγαίνετε, κατεβείτε· γιατί ο λαός σας έχει διαφθαρεί!» Η οργή του βροντούσε μέσα από τα αντηρίδες της οροφής. Ο Ηγούμενος έριξε μια κλεφτή ματιά στα μακριά πρόσωπα των ιερών. Μια φαινομενικά παράξενη ηρεμία τον κατέκλυσε. Τα χαρακτηριστικά του άλλαζαν σε αρμονία με μια εντελώς διαφορετική νοοτροπία. Απαλά, έκλεισε το βιβλίο, χάιδεψε το εξώφυλλό του και το κοίταξε επίμονα.

Σήκωσε το βιβλίο από το βήμα, το σήκωσε ψηλά και το πέταξε—το βιβλίο έπεσε στο πάτωμα ανάμεσα στους μοναχούς. Σκύβοντας πάνω από το βήμα, ούρλιαξε καθώς οι διαμαρτυρίες του Γκροτέσκου διακόνιζαν την ύβρι του: «Δεν θα έχεις άλλους θεούς εκτός από εμένα! Δεν θα φτιάξεις για τον εαυτό σου γλυπτή εικόνα ούτε ομοίωμα κανενός πράγματος που βρίσκεται στους ουρανούς, στη γη ή στα νερά κάτω από τη γη! Δεν θα προσκυνήσεις ούτε θα τους λατρέψεις, γιατί είμαι Θεός ζηλότυπος, που τιμωρώ την ανομία των πατέρων πάνω στα παιδιά μέχρι την τρίτη και τέταρτη γενιά εκείνων που με μισούν!»

Ο Βόνιγκ τους κοίταζε έντονα, αλλά σαν πατέρας για τους ατίθασους γιους του, προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του ότι δεν ήταν κακοί άνθρωποι. Ως Ηγούμενος τους, η αποτυχία τους ήταν δική του αποτυχία· η ενοχή τους ήταν δική του ενοχή. Παρ' όλα αυτά, οι άνθρωποι είναι άνθρωποι, άγιοι ή όχι, είπε στον εαυτό του ο Ηγούμενος. Ακόμα και

Όπως ο Αδάμ επιθυμούσε την οσφύ μιας γυναίκας —η λαγνεία είναι λαγνεία, σε κακή καρδιά ή αγνή, όπως ένα σπαρταρισμένο φίδι γνώριζε την οσφύ του Αδάμ. Από πίθηκο σε μοναχό, οι επιθυμίες της σάρκας ήταν χαραγμένες στο σχέδιο της Δημιουργίας. Αυτό το νέο Γκροτέσκ επιβεβαίωνε την πεποίθηση του Βόνιγκ—ότι ο Άνθρωπος θα συνέχιζε να υπακούει στους Νόμους της Δημιουργίας, ακόμη και εις βάρος των δικών του νόμων πίστης.

Ο Ηγούμενος γύρισε το βήμα και περπάτησε ανάμεσά τους. «Εσύ», κλώτσησε έναν μοναχό, «τι θα κάνω με το πράγμα;»

Ο έκπληκτος ιερέας απάντησε: «Δεν ξέρω, Ηγούμενο. Δεν είναι δικό μου.»

«Όλοι δικοί σου είναι», τον μάλωσε ο Βόνιγκ. «Είσαι μοναχός του Συμβουλίου!»

Πήγε σε έναν άλλο, «Εσύ! Πού να μην το πάω;»

Ο δεύτερος απάντησε: «Στην κορυφή του καθεδρικού ναού;»

«Και γιατί όχι;» ρώτησε ο Ηγούμενος.

«Είναι γεμάτο.»

«Έτσι είναι—δεν απομένει χώρος.»

«Ίσως η Παναγία των Παρισίων;»

«Ω, αλλά δεν ζητούν άλλο.»

Ένας τρίτος μοναχός μίλησε: «Ηγούμενο, ξέρω ένα ιερό έδαφος στα βόρεια—έναν νέο καθεδρικό ναό.»

Μήπως μπορούμε να στείλουμε το δώρο σε—»

Ο Βόνιγκ γύρισε και τον διέκοψε: «ΟΧΙ! Κανένας άλλος από αυτούς δεν θα φύγει από τα εδάφη των μοναστηριών του Συμβουλίου! Έχουμε πεπεισμένους κάθε τάγμα της Αγίας Έδρας ότι οι Γκαρντιένς και Κανσέλο είναι γεμάτοι με δεξιότητες λιθοξόους, που σμιλεύουν αυτά—αυτά τα δώρα! Μακάρι να μπορούσαμε να κυριαρχήσουμε στους εαυτούς μας. Όχι, όχι δώρα. Αμαρτίες! Δικές σου—σφραγισμένες στην πέτρα! Αρκετά»

Ο μοναχός έσπασε το βλέμμα του από το διαπεραστικό βλέμμα του Βόνιγκ. Ο Βόνιγκ γύρισε και περπάτησε ανάμεσά τους, «Μαζέψτε τόσα. Τα αγάλματα δεν είναι παρά διαχρονικά αρχεία των αμαρτιών σας - αρχεία σε πέτρα που θα σας εξασφαλίσουν μια δίκαιη πρόσβαση στην Κόλαση. Και αυτή η Γυναίκα-Φάντασμα της Πύλης—»

Αμέσως, μια πλημμύρα από σαρκικές εικόνες πέρασαν από το μυαλό του Ιβάν - διεστραμμένες νοερές εικόνες της ονειρεμένης ένωσης με τον Λουτσιφάελ. Και ανακάλυψε ότι το μεταμεσονύκτιο ραντεβού δεν ήταν όνειρο όπως είχε αρχικά φανταστεί.

«Είναι σαγηνευτική, έτσι δεν είναι; Ώριμη και πρόθυμη; Και ω, τόσο πρόθυμη να ευχαριστήσει—»

Τα μάτια του Ιβάν άνοιξαν διάπλατα στο δεσμευμένο και αγωνιζόμενο Γκροτέσκ, και στην πλήρη συνειδητοποίηση του προηγουμένως ασυνείδητου και άμεσου ρόλου που είχε παίξει στη δημιουργία του.

«Και όταν καταδικαστείς, ίσως σε υποδεχτεί αυτό το Πόρνη-Πνεύμα της λαγνείας σου»

Κόλαση και να σε παρηγορήσει όπως κάποτε. Ωστόσο, αφού δεν θα χρειάζεται πια να σε βάζει σε πειρασμό με τις φρικτές και μοχθηρές γοητείες Της για να σε κάνει να πέσεις, ίσως να σε παρηγορήσει με την αληθινή Της μορφή—σαν αυτή ενός απαίσιου Φιδιού ή Δράκου. Και αν η Γυναίκα- Φάντασμα είναι πραγματικά ο ίδιος ο Διάβολος; Ω, πράγματι, ίσως να σε παρηγορήσει με τρόπους που δεν μπορείς καν να καταλάβεις. Ίσως να μπορεί να μολύνει το σώμα σου ενώ ουρλιάζει—να έχει τον δικό Του τρόπο μαζί σου—για πάντα. Ω, οι ευφάνταστοι τρόποι με τους οποίους θα μπορούσε να το κάνει—τα πολλά βασανιστήρια. Μπορείτε καν να τα μετρήσετε—τους άπειρους τρόπους που θα κάνουν ακόμη και τον πιο σκληρό άντρα να κλαίει τα δάκρυα ενός εύθραυστου κοριτσιού— ενώ, καίγεται— ουρλιάζει για πάντα στις φωτιές; της Κόλασης;» Ο Βόνιγκ συνοφρυώθηκε κοιτάζοντας την παρέα τους. Πήρε τις Γραφές από το πάτωμα. Το φίλησε και επέστρεψε στο βήμα. Το έριξε κάτω με δύναμη, η οργή του αντηχούσε σε όλο τον καθεδρικό ναό.

Ο Ιβάν ήταν βέβαιος ότι η εξομολόγησή του θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την ασφάλεια του Λαζάρου και, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε δίκαιος και προστατευτικός γονέας, υπάκουσε στο ένστικτό του και δεν προσέφερε τίποτα. Τα συνεχιζόμενα παραληρήματα του Ηγούμενου ξεθώριασαν σε ασυνάρτητο μурμουρητό καθώς ο Ιβάν πάλευε με τον νέο Δαίμονα που είχε μέσα του: τη νεοαποκαλυφθείσα ιδέα ότι ήταν πατέρας ενός δεύτερου παιδιού. Γκροτέσκο—έναν δεύτερο Λάζαρο—έναν επιπλέον σταυρό που έπρεπε να κουβαλήσει. Κούνησε το σαγόνι του και κάρφωσε το βλέμμα του στις πλάκες από κάτω του.

Ο Ιβάν τινάχτηκε καθώς ο Ηγούμενος σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του και ούρλιαξε: «Υπάρχουν αδρανείς άνθρωποι ανάμεσά μας! Θα τους δω ξανά απασχολημένους — να χτίζουν ένα νέο καμπαναριό για το Αββαείο!» Σήκωσε το κεφάλι του και έψαξε τα σκοτεινά πάνω μέρη της πτέρυγας του καθεδρικού ναού. Έσφιξε τα χέρια του και, με ήρεμη φωνή, μοιράστηκε το όραμά του μαζί τους: «Θα είναι ψηλότερο και βαθύτερο. Θα είναι μεγαλύτερο στη βάση από την κορυφή και θα έχει αρκετές αναβαθμίδες για να χωρέσουν χίλιες Γκροτέσκες. Πρώτον, φως του ήλιου. Ο πύργος θα ανέβει αρκετά ψηλά στους ουραμούς ώστε ο ήλιος να μην δύει ποτέ πάνω σε αυτούς τους πέτρινους Δαίμονες. Αν χρειαστεί, ο πύργος θα διαπεράσει τα σύννεφα. Δεύτερον, ιερή γη. Ένας από εσάς θα είναι κλειδωμένος μέσα στο πύργο, προσευχόμενος συνεχώς και θα χτυπάτε την καμπάνα ως μετάνοια για το υπόλοιπο της ζωής σας. Με αυτόν τον τρόπο, ο πύργος θα γίνει πιο αγιασμένος ακόμη και από τον καθεδρικό μας ναό. Τέλος, για να αποκρούσουμε το Κακό, θα κάνουμε τον πύργο στρογγυλό, ώστε τα βδελύγματά σας να είναι στραμμένα προς κάθε κατεύθυνση. Ο Διάβολος θα βλέπει τις πέτρινες γκροτέσκες σας από κάθε λόφο και κοιλάδα στη γη και θα φοβάται αυτά τα εδάφη. Τώρα, θα μπορούσατε να μου πείτε ότι η κατασκευή Η κατασκευή ενός τέτοιου πύργου δεν είναι δυνατή. Αν ναι, η απάντησή μου σε εσάς είναι απλή: Θα μου δείξετε γιατί δεν είναι δυνατό— χτίζοντάς τον. Παρακαλώ, τι λέτε τώρα;

«Τρίξιμο!» Το Γκροτέσκο έσφιγγε καθώς οι δύο μοναχοί πάλευαν μαζί του. Ο Ιβάν έσφιξε το σαγόνι του.

«Σηκωθείτε», φώναξε ο Βόνιγκ. Οι μοναχοί σηκώθηκαν σαν ένας.

«Αυτό το Γκροτέσκο θα εκτεθεί στον ήλιο με το πρώτο φως και έτσι θα γίνει πέτρα.»
Στη συνέχεια, θα το μεταφέρω στην Ιταλία—στο Cancellio της Ούμπρια—για τοποθέτηση. Μαζί με αυτό, θα στείλω μια επιστολή στον ηγούμενο Domingus, διατάσσοντας κάθε Γκροτέσκο που γεννιέται στο μοναστήρι θα σταλεί εδώ. Από τώρα και στο εξής θα φέρουμε τις αμαρτίες μας και αυτές των Ιταλών αδελφών μας.

«Στο λουτρό», γάβγισε ο Βόνιγκ. «Δέστε το σε μια από τις κολώνες της πισίνας και φυλάξτε το στενά μέχρι την επόμενη μέρα». Με ένα κοφτό νεύμα του χεριού του, έδιωξε τους δύο μοναχούς και αυτοί έβγαλαν το κουρασμένο Γκροτέσκο από την εκκλησία. Έστρεψε ξανά την προσοχή του στους μοναχούς: «Όπως γνωρίζετε καλά, αφού βρήκαμε το Γκροτέσκ σήμερα το πρωί, αυτή η σαρκική ένωση σίγουρα συνέβη κάποια στιγμή την περασμένη παραμονή. Αν κανένας από εσάς δεν την απέκτησε, εγώ. Να περιμένετε από τον καθένα σας να μιλήσει με τους ιερείς και τους υπηρέτες που υπηρετούν υπό την διοίκησή σας. Αν κάποιος από εσάς ανακαλύψει ποιος ήταν ο πατέρας αυτού του Δαίμονα, περιμένω να με ενημερώσετε αμέσως. Και δεν χρειάζεται να σας υπενθυμίσω ότι αυτή η συνάντηση είναι μόνο για τους Μοναχούς του Κάτω Συμβουλίου. Το να μιλάς για θέματα του Συμβουλίου ή να αναφέρεις την Πύλη τιμωρείται με θάνατο.» Ο Βόνιγκ χτύπησε το βήμα, «Θα έχω πίσω το Αββαείο μου! Τώρα, φύγε από τα μάτια μου!» Σαν ένας, οι Μοναχοί του Συμβουλίου γύρισαν και κατευθύνθηκαν προς την πόρτα. Με αυτά τα λόγια, ο Ηγούμενος χαμήλωσε το κεφάλι του και έτριψε τον κρόταφο του.

Τελευταίος στη σειρά, ο Ιβάν πέρασε την πόρτα όταν ο Βόνιγκ τον φώναξε «Αδελφέ Ιβάν!»
Ο Ιβάν σφίχτηκε και γύρισε αργά, με την καρδιά στο στόμα του.

«Ναι, ηγούμενο;»

«Θέλεις να εξομολογηθείς κάτι;» Οι στιγμές κύλησαν σαν να ήταν μέρες.

«Όχι Ηγούμενος.»

«Αλήθεια;» Πέρασαν κι άλλες μέρες.

Ο Βόνιγκ ρώτησε ξανά: «Αρνείσαι ότι υπάρχει ένας αρουραίος στις κατακόμβες σου;»

«Ένας αρουραίος;»

«Ου φονεύσεις;» ρώτησε ο Βόνιγκ για τρίτη φορά, με ένα κουρασμένο χαμόγελο να σχηματίζεται στο πρόσωπό του.

«Μακάρι οι μοναχοί μου να έβλεπαν το καθήκον τους τόσο καθαρά όσο ο ευλογημένος γαιοκτήμονάς σας στις κατακόμβες.»

«Μάλιστα, Ηγούμενο», απάντησε ο Ιβάν.

«Πρέπει να ξαναεπισκεφτώ το αγόρι σύντομα—τον Λάζαρο, έτσι;»

«Είναι το όνομά του.»

«Πώς είναι η υγεία του;»

«Είναι υγιής και δραστήριος· γρήγορος και γενναϊόδωρος στην προσευχή και τη μετάνοια· δεν του λείπει τίποτα», είπε ο Ιβάν σηκώνοντας τους ώμους του.

«Πώς τα πάει ο Λάζαρος με τα καθήκοντα που του αναθέτετε; Χρειάζεται περισσότερη βοήθεια εκεί κάτω; Άλλο ένα ή δύο ιπποκόμους για βοήθεια—ίσως σε πιο απαιτητικές μέρες; Αν ναι, εγώ

μπορεί να κάνει τις απαιτούμενες εργασιακές βάρδιες.

«Δεν θα μπορούσα να ζητήσω καλύτερο βοηθό στις εργασίες στις κατακόμβες από τον ιπποκόμο Λάζαρο και τον μοναχό Οντίνο. Και οι τρεις μας είμαστε υπεραρκετοί για όλα τα καθήκοντα που μας έχουν ανατεθεί, Ηγούμενο.»

«Κρίμα—η κατάστασή του. Καημένο το αγόρι», πρόσθεσε ο Βόνιγκ κουνώντας το κεφάλι του. Πήρε μια βαθιά ανάσα και πρόσφερε στον Ιβάν λίγη βιβλική σοφία αποχαιρετώντας: «Αληθινά... εφόσον το κάνετε σε έναν από τους πιο ασήμαντους δικούς μου, το κάνετε σε μένα».

«Ναι, Ηγούμενο.»

Έψαξαν με τα μάτια.

Ο Βόνιγκ γύρισε και επιθεώρησε το εσωτερικό του καθεδρικού ναού—κοιτάζοντας ακριβώς προς την κατεύθυνση του νεοανακαλυφθέντος ζωντανού Γκροτέσκου. Το μέτωπό του σκλήρυνε και έσφιξε το σαγόι του. «Μπορείτε να φύγετε».

Ο Ιβάν υποκλίθηκε και βγήκε βιαστικά από τον καθεδρικό ναό, βαριά στην καρδιά από την πρόσφατα ανακαλυφθείσα αμαρτία του.

[Τέλος Κεφαλαίου 3]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~